

TUCHTRAAD FINANCIËLE DIENSTVERLENING

UITSpraak Nr. TFD 2008/002

in de klacht nr. [nummer]

ingediend door:

hierna te noemen 'klagers',

vertegenwoordigd door

tegen:

hierna te noemen 'aangeslotenen'.

De Tuchtraad Financiële Dienstverlening heeft kennis genomen van de schriftelijke (gewijzigde) klacht, alsmede van het daartegen door aangeslotenen gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

De klacht

Aangeslotenen opereren in een concern, waartoe ook een bank behoort. Enige van aangeslotenen werken onder de naam 'I.', de andere onder de naam 'A.'. Klagers en de bank verrichten assurantiebemiddeling voor 'I.'. 'I.' is een belangrijke handelspartner voor klagers.

Eind jaren negentig heeft 'I.' nieuwe polisvormen geïntroduceerd voor het vrije intermediair en de bank. In het kader van de strategiewijziging werden alle onafhankelijke tussenpersonen voor de keuze gesteld over te stappen op het nieuwe concept of de relatie te beëindigen. Klagers kozen toen voor 'I.' en zijn aan de slag gegaan om het nieuwe concept te implementeren. Dit bracht een aanzienlijke investering in tijd en geld met zich.

Enige jaren geleden heeft 'I.' echter naar verluidt besloten uitsluitend via de bank zijn producten te verkopen, terwijl het vrije intermediair uitsluitend zal worden bediend door 'A.'.

De naamsbekendheid van 'A.' is echter veel kleiner dan die van 'I.'. Ook de bedrijfsorganisatie van 'A.' kan zich niet met die van 'I.' meten.

De bestaande samenwerkingsovereenkomst tussen 'I.' en klagers dateert uit 2004. Een door 'I.' eind 2006 voorgelegde nieuwe overeenkomst is voor het intermediair veel ongunstiger.

April 2007 begon 'I.' een reclamecampagne waarin de reclameboodschap telkens werd afgesloten met de mededeling dat het betrokken product te koop

was bij de bank. Dat het ook bij het vrije intermediair verkrijgbaar was, werd niet meer vermeld. Onder dreiging van een kort geding heeft 'I..' de reclame-campagne aangepast.

Daarna ging 'I..' voort op de ingeslagen weg. Zij verwees nieuwe klanten uitsluitend nog naar de bank. Verder bleek dat zij nieuwe polismodules had ontwikkeld die uitsluitend bij de bank konden worden verkregen. Zo moesten verzekeringnemers die via klagers bij 'I..' verzekerd zijn, naar de bank worden verwezen.

Een kort geding was noodzakelijk. De voorzieningenrechter heeft klagers bij vonnis van 2 juli 2007 in belangrijke mate in het gelijk gesteld en 'I..' een aantal geboden en verboden opgelegd op verbeurte van een dwangsom.

'I..' is van dit vonnis in hoger beroep gegaan. Pas op 12 februari 2008 heeft zij van grieven gediend. Klagers zijn voornemens incidenteel te appelleren.

Klagers hoopten dat het kort geding een basis zou zijn voor een oplossing in der minne. Gesprekken daarover zijn echter op niets uitgelopen. Aanvankelijk wilden 'I..' en 'A..' niet eens ingaan op de aspecten waarover klagers wilden spreken, namelijk:

- een aanzienlijke opzegtermijn moet in acht genomen worden en daarnaast moet een compensatie betaald worden;
- de door 'I..' en 'A..' gewenste transitie mag pas plaatsvinden nadat 'A..' heeft bewezen dat zij tenminste dezelfde service kan bieden als 'I..' thans en de naamsbekendheid en reputatie van 'A..' zodanig is dat klagers hun klanten in gemoede en op goede gronden kunnen uitleggen dat 'A..' een goed alternatief is;
- het vrije intermediair dat met 'I..' werkt komt in een lastig parket nu het thans slechts producten van 'I..' kan verkopen in de wetenschap dat het op niet al te lange termijn zijn klanten moet meedelen dat het niet langer de door hem aanbevolen producten van 'I..' kan aanbieden; zolang het intermediair in deze positie verkeert, behoeft het bescherming en moet 'I..' wachten met de voorgenomen intensivering van de relatie en samenwerking met de bank tot na de transitie;
- ook over de situatie na de transitie moeten afspraken gemaakt worden.

Een reactie op 8 november 2007 van 'I..' maakt duidelijk dat 'I..' en 'A..' niet *in overleg* met het vrije intermediair tot een oplossing willen komen, maar *na overleg* zelfstandig menen daarover te kunnen besluiten. Duidelijke uitspraken over wat het vrije intermediair kan verwachten worden niet gedaan. Of en in hoeverre diens belangen worden meegewogen, is niet duidelijk. Dat alles is niet acceptabel temeer nu de ervaringen tot dusverre slecht zijn.

Het heeft er alle schijn van dat 'I..' zich weinig tot niets gelegen laat liggen aan de belangen van het vrije intermediair. Recent is gebleken dat 'I..' met de bank een geheel nieuw verzekeringsproduct ontwikkelt. Naar verluidt zal dit product niet openstaan voor het vrije intermediair. Voor producten die niet alleen door de bank maar ook door het vrije intermediair worden aangeboden, hanteert 'I..' nog steeds reclamemateriaal waarin niet, zoals voorheen, zowel naar het vrije intermediair als de bank wordt verwezen, maar slechts naar de bank.

Conform de Gedragscode Verzekeraars hebben klagers bij brief van 5 december 2007 een klacht ingediend bij de directies van 'I..' en 'A..'. Daarin hebben zij

aangegeven dat voormelde gang van zaken in strijd is met de Gedragscode en hen uitgenodigd alsnog te komen tot een redelijke oplossing in der minne.

Helaas reageerden 'I..' en 'A..' via hun advocaat. Uit de fax van de advocaat blijkt dat 'I..' niet langer wil dat klagers rechtstreeks contact met haar opnemen over deze kwestie en meent dat er geen aanleiding is om meer te doen dan zij heeft aangegeven in haar brief van 8 november 2007. In deze brief gaat zij niet inhoudelijk in op de schending van de Gedragscode, maar wel op het kort geding vonnis. Volgens 'I..' is geen sprake van overtreding van het vonnis. Zo zou het verbod om in reclame-uitingen de suggestie te wekken dat producten die zowel via klagers als de bank te verkrijgen zijn, alleen bij de bank verkrijgbaar zijn en het gebod om wanneer 'I..' in haar reclame-uitingen met betrekking tot voormelde producten meldt dat deze bij de bank verkrijgbaar zijn, tevens te vermelden dat deze ook bij het vrije intermediair verkrijgbaar zijn, beperkt zijn tot een radiocampagne voor een reisverzekering. Verder meent zij dat het verbod niet betreft mailings door of op verzoek van de bank etc.

Het kort geding zag echter op reclame-uitingen in het algemeen. Daarnaast is het natuurlijk niet geoorloofd om het betrokken gebod en verbod te proberen te omzeilen door te stellen dat de mailings zijn verzonden door of op verzoek van de bank. Het gaat erom dat de mailings van 'I..' aan klanten van klagers en anderen ten onrechte de suggestie wekken dat deze klanten uitsluitend terecht kunnen bij de bank voor producten van 'I..'. Het vonnis maakt duidelijk dat 'I..' onzorgvuldig handelt door die onjuiste suggestie te wekken. Wie de mailings verstuurt maakt niet uit.

Uit een brief van 6 maart 2008 blijkt dat 'I..' en 'A..' niet van plan zijn om in overleg met klagers te komen tot de transitie, maar deze eenzijdig door te drukken. Dat is in strijd met de goede trouw, de geest van de jarenlange samenwerking, en met hetgeen bij herhaling is toegezegd. De toezeggingen zijn in kort geding uitdrukkelijk bevestigd.

Zo nodig zullen klagers een nieuwe procedure voeren en ook tot incasso van de dwangsommen overgaan. Een oplossing in der minne is echter in ieders belang.

Sprake is van verschillende schendingen van de Gedragscode. Los van de in kort geding aan de orde zijnde punten zijn de meest belangrijke en fundamentele klachten: (a) de weigering van 'I..' en 'A..' om in het kader van de door hen gewenste herstructurering te spreken over en tegemoet te komen aan de redelijke wensen van klagers, die al sedert jaren nauw met 'I..' verbonden zijn en (b) de schendingen van toezeggingen over de te volgen procedure. Verzekeraars die hun activiteiten willen reorganiseren moeten daarover vooraf redelijke en billijke afspraken maken met degenen die daardoor getroffen worden en moeten zich houden aan hun woord.

Gegroundverklaring van de klacht is geen doel op zich. Klagers willen heldere en redelijke afspraken, zodat zij weten waar zij aan toe zijn. Zij verzoeken:

- de klacht gegrond te verklaren en uit te spreken dat 'I..' en 'A..' in strijd hebben gehandeld en handelen met de Gedragscode Verzekeraars;
- 'I..' en 'A..' ertoe te bewegen om onder leiding van een door de Tuchtraad aan te stellen commissie van wijze mannen/vrouwen met klagers tot afspraken in der minne te komen over de door 'I..' in acht te nemen opzegtermijn en te betalen compensatie, het moment van transitie, de samenwerking tot de transitie en de

gang van zaken na de transitie, en wat verder ter tafel komt althans tot al datgene dat de Tuchtraad naar redelijkheid en billijkheid zal menen te behoren.

Het standpunt van aangeslotenen

De klacht is gericht tegen vijf rechtspersonen die tot hetzelfde concern behoren. Onduidelijk is welke verwijten klagers welke rechtspersoon maken. Zij moeten dit nader specificeren en onderbouwen, bij gebreke waarvan de klacht al om die reden moet stranden.

'I..' is in 2005 gefuseerd met 'A..'. Ongeveer 85-90% van de omzet van 'I..' is afkomstig van de bank. Daarnaast zijn er het vrije intermediair en de directe verkoop. Naar schatting vormen klagers ongeveer 10% van het 'I..' - intermediair.

De rechtsverhouding tussen 'I..' en klagers wordt beheerst door een samenwerkingsovereenkomst uit 2004. Klagers weigerden in 2006 een nieuwe samenwerkingsovereenkomst te ondertekenen, omdat deze hun portefeuillerechten ontoelaatbaar zou beperken. 'I..' heeft dit betwist.

Kort na de fusie is besloten de verzekeringsmarkt op termijn anders te bewerken. Elk distributiekanaal zal een eigen merk/label voeren. Merk 'I..' zal worden aangeboden via de bank en merk 'A..' via het vrije intermediair. Dit is het resultaat van een afweging waarbij de belangen van alle stakeholders zijn meegewogen. Labelwijzigingen komen regelmatig voor in het verzekeringswezen en leiden doorgaans niet tot veel bezwaren.

Klagers hebben in het verleden veelvuldig geklaagd dat 'I..' teveel was gericht op de bank. Het inrichten van een aparte divisie die specifiek het intermediair bedient, komt daaraan tegemoet.

Het doel van dit nieuwe beleid is groei en een betere bediening van elk distributiekanaal en de klanten. 'A..' investeert fors in de verdere positionering van zijn merk. Haar beleid is erop gericht om meer verzekerden te verkrijgen via het vrije intermediair.

De transitie van de tussenpersonen naar 'A..' zal naar verwachting binnen ongeveer twee jaar zijn afgerond. Om de transitie te realiseren zullen nieuwe samenwerkingsovereenkomsten met het vrije intermediair worden gesloten.

De transitie houdt voor het vrije intermediair in dat het op termijn uitsluitend de producten van 'A..' kan voeren. 'A..' zal het vrije intermediair dat thans producten van 'I..' verkoopt, speciale verzekeringsproducten met vergelijkbare proposities aanbieden. 'A..' zal de nieuwe producten gefaseerd invoeren. Voorts zal een vergoeding worden verstrekt voor de kosten die het intermediair moet maken in verband met de conversie van de portefeuilles naar 'A..'. 'I..' heeft het intermediair meermalen geïnformeerd over het besluit van 'A..' en over de gevolgen die dat besluit voor hen heeft.

Klagers verwijzen naar gedane uitlatingen. Met die uitlatingen willen 'I..' en 'A..' duidelijk maken dat de transitie zorgvuldig wordt vormgegeven en dat hierover zorgvuldig met het intermediair wordt gecommuniceerd. In redelijkheid kan uit de uitlatingen niet worden afgeleid dat bedoeld zou zijn de transitie afhankelijk te maken van de toestemming van een (deel van de) tussenpersonen.

Tevens is overleg gevoerd met klagers. Het initiatief daartoe ging van 'I..' en 'A..' uit. 'A..' wil graag spreken over de toekomstige samenwerking en de route ernaartoe. Het blijkt dat klagers vooral geïnteresseerd zijn in schadevergoeding wegens het verlies van het merk 'I..'. Zij willen niet wachten op hetgeen 'A..' te

bieden heeft, maar trekken de voorbarige conclusie dat zij erop achteruit zullen gaan. Zij zijn dus niet bereid 'A..' een kans te geven. Zo doen zij zichzelf, de klanten en 'A..' tekort.

Klager stellen dat 'I..' geen gesprek wil over de transitie. Klagers zijn echter uitgenodigd voor een gesprek op 4 april 2008. Over de agenda was overeenstemming. Aan het gesprek waren geen voorwaarden vooraf verbonden. Bij het samenstellen van de agenda heeft 'I..' duidelijk zijn standpunt laten weten omtrent de door klagers voorgestane compensatie wegens de transitie. Spreken over schadevergoeding is prematuur. 'I..' en 'A..' willen met klagers bespreken hoe de transitie voor allen tot een succes kan worden gemaakt. Dit was voor klagers aanvankelijk geen belemmering. Helaas hebben zij de bespreking afgezegd. Zij stonden er plotseling op dat al voor het gesprek concessies zouden worden gedaan wat betreft schadevergoeding. Dit was en is wat 'I..' betreft niet aan de orde. Er had een open gedachtewisseling kunnen plaatsvinden en dat kan nog steeds.

Al eerder stelden klagers zich bij een verandering aanvankelijk afwijzend op. Ook in 2000-2001 deden zij dat. Opmerkelijk is dat klagers de toenmalige vernieuwing (een op de bank afgestemd bedieningsconcept) nu stevig omarmen.

In dit verband wordt nog opgemerkt dat de tussenpersonen die in 2000-2001 kozen voor voormelde overgang een behoorlijke vergoeding hebben ontvangen voor de kosten van de conversie.

In 2007 voerden klagers een kort geding tegen 'I..'. Zij keerden zich daarbij tegen (i) een reclamecampagne van 'I..' waarin werd verwezen naar de bank (en niet expliciet naar het intermediair) en (ii) het enkel aanbieden aan de bank (en niet het intermediair) van een bepaalde verzekeringsvorm.

Opvallend is dat klagers sindsdien nauwelijks dergelijke verzekeringen hebben gesloten. Het gaat hen blijkbaar niet om de reclamecampagnes of de verzekerings-vorm. Het kort geding en ook deze klacht zijn in feite pressiemiddelen in hun strijd tegen het nieuwe distributiebeleid.

Een belangrijk onderdeel van de klacht betreffen de vermeende overtredingen van het vonnis in kort geding. Klagers eisten bij brief van hun advocaten van 5 december 2007 betaling van € 400.000,- aan dwangsommen. Een executiegeschil dreigde. De brief richtte zich vrijwel uitsluitend op het betalen van dwangsommen en het eisen van schadevergoeding wegens verlies van het merk 'I..'. Aan het slot ervan wordt terloops de Gedragscode Verzekeraars genoemd, zonder dat duidelijk wordt dat dit een klacht betreft en/of overwogen wordt een klacht in te dienen bij de Tuchtraad.

De eis tot betaling van dwangsommen is ingegeven doordat klagers folders bij 'I..' hebben opgevraagd en daarin verwijzingen naar de bank zijn tegengekomen. Die folders zijn bestemd ter verspreiding door de bank onder haar klanten. De bank verwijst daarin logischerwijs naar haar adviseurs. Ook het intermediair kan dergelijke folders bestellen, en zal daarin dan uiteraard naar zichzelf verwijzen.

Het is juist dat 'I..' een nieuw product ontwikkelt dat uitsluitend in samenwerking met de bank zal worden aangeboden. Bij 'A..' worden proposities ontwikkeld die specifiek zijn gericht op het intermediair.

In de kern betreft de klacht de weigering om in het kader van de herstructurering met klagers te spreken over en tegemoet te komen aan hun redelijke wensen, en schendingen van toezeggingen over de te volgen procedure. Klagers willen dat

verzekeraars die hun activiteiten willen reorganiseren daarover vooraf redelijke afspraken maken met degenen die daardoor getroffen worden.

De klacht is **niet-ontvankelijk**, omdat:

(i) klagers niet eerst een klacht hebben ingediend bij de betreffende verzekeraars. De brief van 5 december 2007 kan redelijkerwijs niet als zodanig worden opgevat. De brief diende vrijwel uitsluitend om een reeks vermeende overtredingen van het vonnis in kort geding te verwijten, € 400.000,- aan dwangsommen op te eisen, en met name te eisen dat een voorstel wordt gedaan voor een vergoeding wegens het verlies van het 'l..' - merk. Aan het eind van de brief wordt summier, zonder onderbouwing, verwezen naar de Gedragscode. Dat klagers hiermee beogen een klacht in te dienen als bedoeld in de Gedragscode c.q. dat zij een klacht bij de Tuchtraad overwegen blijft onvermeld. Vervolgens hebben zij rauwelijks een klacht ingediend bij de Tuchtraad. Aldus is niet voldaan aan stap 1 van de in paragraaf 4.3 van de Gedragscode beschreven klachtenprocedure, en moeten klagers niet-ontvankelijk worden verklaard.

(ii) de in de klacht vervatte verwijten en de stellingen waarop klagers zich in dat verband beroepen ook al onderwerp van geschil waren en zijn in het kort geding en/of betrekking hebben op civielrechtelijke verhoudingen tussen partijen c.q. in dat verband te treffen civielrechtelijke sancties. De verwijten die in de klacht zijn vervat en de onderbouwing van die verwijten zijn vrijwel letterlijk overgenomen van of inhoudelijk identiek aan hetgeen klagers naar voren hebben gebracht in het kort geding. Op grond van artikel 5, leden 3 en 4 van het Reglement Tuchtraad Financiële Dienstverlening is de klacht niet-ontvankelijk.

De advocaat van klagers laat in een brief van 1 februari 2008 weten dat klagers de Tuchtraadprocedure willen voeren in plaats van een bodemprocedure. Daarbij wordt tevens vermeld dat klagers - indien de Tuchtraad niet snel en adequaat reageert op de klacht - overwegen zich alsnog tot de rechter te wenden.

Uit de klacht blijkt dat klagers aansturen op een ingrijpen door de Tuchtraad in de civielrechtelijke verhoudingen tussen partijen, hetgeen vooral tot uiting komt in het verzoek van klagers om "'l..' en 'A..' ertoe te bewegen om onder leiding van een door de Tuchtraad aan te stellen commissie van wijze mannen/vrouwen met klagers tot afspraken in der minne te komen (...)". Hiervoor biedt het Reglement geen grondslag. Dit behoort dus niet tot de bevoegdheden van de Tuchtraad.

(iii) in de samenwerkingsovereenkomsten met klagers is gekozen voor beslechting door de burgerlijke rechter van geschillen in verband met de overeenkomst. De klacht heeft in feite betrekking op een geschil betreffende (de beëindiging van) de samenwerkingsovereenkomst en is ook daarom niet-ontvankelijk.

Klacht **ongeground**

Voor het geval de klacht ontvankelijk is, wordt als volgt daarop ingegaan.

Klagers hebben niet duidelijk gemaakt, laat staan onderbouwd, in welk opzicht de Gedragscode Verzekeraars zou zijn geschonden, en welk relevant belang van klagers daarbij in het geding is. Niet valt in te zien dat de verwijten die zij naar voren brengen een schending van de Gedragscode meebrengen. De Gedragscode is een code voor maatschappelijk verantwoord ondernemen en strekt niet tot het veilig stellen van - vermeende - (financiële) belangen van tussenpersonen in geval van beleidswijzigingen van verzekeraars.

Zoals hiervoor aangeduid komt de klacht erop neer dat (i) 'A..' zou weigeren om in het kader van de transitie met klagers te spreken over en tegemoet te komen aan hun redelijke wensen, en (ii) 'A..' toezeggingen over te volgen procedure zou schenden. Hiertoe stellen klagers dat het recht en de goede naam van het verzekeringsbedrijf vergen dat verzekeraars die hun activiteiten willen reorganiseren daarvoor vooraf redelijke en billijke afspraken maken met degenen die daardoor getroffen worden.

Hiermee beroepen klagers zich op een norm waarvoor noch de Gedragscode, noch het civiele recht steun biedt. 'A..' is niet verplicht in verband met de transitie "daarvoor vooraf redelijke en billijke afspraken te maken met degenen die daardoor getroffen worden". Van haar mag, voor zover relevant gezien de Gedragscode en voor zover klagers zich hierop mochten beroepen, worden verwacht dat zij rekening houdt met het bepaalde in 1.1 en 2.3 van de Gedragscode.

Het gaat er dus om dat verzekeraars antwoord geven op gerechtvaardigde vragen van de samenleving, en bereid zijn een open dialoog aan te gaan. Artikel 2.3 gaat er dan vanuit dat de reputatie en geloofwaardigheid van verzekeraars zijn gediend met een zekere mate van evenwicht in zeggenschapsverhoudingen en beïnvloedingsmogelijkheden tussen verzekeraars en hun verschillende belanghebbenden.

Dit rechtvaardigt evenwel niet de slotsom dat met klagers vooraf afspraken moeten worden gemaakt over de transitie. Klagers hebben geen zeggenschap over de betrokken verzekeringsondernemingen en de (her)inrichting ervan. Wel mogen zij verwachten dat zij worden geïnformeerd, dat zij worden gehoord en dat met hen een open dialoog wordt aangegaan. Dit is ook gebeurd. 'A..' volgt een zorgvuldig transitieproces. Er is dan ook geen sprake van schending van de Gedragscode Verzekeraars. Klagers blijken steeds vooral geïnteresseerd te zijn in het verkrijgen van schadevergoeding en lijken geen werkelijke interesse te hebben in een toekomstige samenwerking met verzekeraars.

In een eerdere procedure met een van klagers heeft de rechtbank beslist het verzekeraars vrijstond om hun producten en bedrijfsvoering aan te passen aan de ontwikkelingen in de markt. Ook in het kort geding vonnis van 2 juli 2007 wordt overwogen dat het 'I..' vrijstaat om de samenwerkingsovereenkomst met klagers met inachtneming van de contractuele opzegtermijn op te zeggen. In een dergelijk geval gelden, zoals de voorzieningenrechter terecht heeft overwogen, de - in de jurisprudentie op basis van artikel 6:248 BW ontwikkelde - regels voor het opzeggen van een duurovereenkomst.

Het oordeel van de Tuchtraad

1. Een aangeslotene is in beginsel vrij om zijn bedrijfsstrategie te bepalen en daarin wijzigingen aan te brengen. Dat is ook het geval in een geval als het onderhavige, waar het gaat om de keuze van de distributiekanaalen via welke een aangeslotene zijn verzekeringsproducten op de markt brengt. In die bedrijfsstrategie kan de Tuchtraad niet treden, tenzij de aangeslotene bij het vaststellen of wijzigen daarvan in strijd zou handelen met de Gedragscode Verzekeraars. In zo'n geval kunnen in de Bijlage bij het Reglement Tuchtraad Financiële Dienstverlening genoemde belanghebbenden, waaronder distributeurs van verzekeringen zoals klagers, bij de Tuchtraad een klacht indienen omtrent de naleving van de Gedragscode door de aangeslotene.

2. Volgens artikel 4.3 van de Gedragscode wordt van de klager verwacht dat hij zich eerst wendt tot (de directie van) de desbetreffende verzekeraar. Aangeslotenen hebben aangevoerd dat klagers hieraan met de brief van 5 december 2007 niet hebben voldaan. In die brief hebben klagers echter onder meer de voorzitter van de Raad van Bestuur er op gewezen dat aangeslotenen zich niet aan het vonnis in kort geding hielden en ook aangegeven dat in strijd met de Gedragscode werd gehandeld. Klagers hebben hiermede naar het oordeel van de Tuchtraad voldoende gevolg gegeven aan het bepaalde in artikel 4.3. Zij behoeften in de brief niet reeds aan te kondigen dat zij zonodig de Tuchtraad zouden benaderen.

3. Aan de mogelijkheid tot het indienen van een klacht als hiervoor bedoeld, doet naar het oordeel van de Tuchtraad niet af dat in artikel 21 van de samenwerkingsovereenkomst uit 2004 met klagers is bepaald dat geschillen die uit de overeenkomst voortvloeien aan de burgerlijke rechter zullen worden voorgelegd. Dit artikel laat onverlet dat klagers omtrent de naleving van de Gedragscode een klacht kunnen indienen bij de Tuchtraad.

4. Met de hem in het Reglement Tuchtraad Financiële Dienstverlening opgedragen taak (kort gezegd: het beoordelen of de aangeslotene de goede naam, het aanzien en het vertrouwen in de bedrijfstak in stand heeft gehouden, respectievelijk het beoordelen van klachten met betrekking tot het naleven van de Gedragscode Verzekeraars, en daarover een uitspraak doen) acht de Tuchtraad niet verenigbaar dat hij, zoals door klagers is verzocht, een commissie van wijze mannen/vrouwen zou aanstellen onder wier leiding partijen tot afspraken in der minne komen. Met name is in artikel 5.3 van het Reglement bepaald: 'Bij de uitvoering van (...) bedoelde taak (...) treedt de Tuchtraad niet in de plaats van de bevoegde rechter en onthoudt hij zich van het opleggen van civielrechtelijke sancties (...)'.
5. In artikel 5.4. van het Reglement Tuchtraad Financiële Dienstverlening is bepaald: 'De Tuchtraad behandelt geen klachten die betrekking hebben op een bij de rechter (...) aanhangige klacht of geschil en evenmin klachten waarover de rechter (...) reeds heeft geoordeeld (...)'.
De onderhavige klacht heeft een zodanige verwevenheid met het geschil dat heeft geleid tot de procedure in kort geding, dat de Tuchtraad op grond van artikel 5.4 van zijn Reglement deze klacht niet kan behandelen. De Tuchtraad zal de klacht daarom niet-ontvankelijk verklaren.

De beslissing

De Tuchtraad verklaart de klacht niet-ontvankelijk.

Aldus is beslist op 22 september 2008 door mr. E.M. Wesseling-van Gent, voorzitter, mr. F. Ensel, mr. E.J. Numann, mr. F.R. Salomons en mr. J.M.F.X. van Veggel, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris.